

Arrest

nr. 148 255 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 4 augustus 2014 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT loco advocaat P. VANWELDE en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 1999 treedt de verzoeker in het huwelijk met een Belgische vrouw. Op 22 februari 2000 dient de verzoeker in functie van zijn Belgische echtgenote een aanvraag tot vestiging in.

Op 29 november 2005 wordt de echtscheiding tussen de verzoeker en zijn Belgische echtgenote definitief.

Op 21 januari 2008 wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel voor vijf jaar voor wat de één jaar te boven gaat, dit uit hoofde van drugshandel met minderjarigen.

Op 5 januari 2009 treedt de verzoeker in het huwelijk met een Marokkaanse vrouw, F. Z..

Op 29 januari 2009 wordt de verzoeker gemachtigd om zich in het Rijk te vestigen. Op 11 februari 2009 wordt hij vervolgens in het bezit gesteld van een C-kaart.

Op 21 november 2010 wordt een kind geboren uit het huwelijk tussen de verzoeker en F. Z..

Op 16 juni 2011 dienen verzoekers echtgenote, F. Z., en hun minderjarige dochter Z. M., in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een aanvraag in om toelating tot verblijf met het oog op de gezinshereniging met de verzoeker (bijlage 15*bis*).

Op 5 juli 2011 wordt de bovenstaande aanvraag ingewilligd. Verzoekers echtgenote wordt op 8 augustus 2011 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 16 juni 2012. Op 13 juli 2012 wordt de A-kaart verlengd.

Op 7 maart 2012 wordt de verzoeker veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden uit hoofde van drugshandel.

Op 19 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het verblijf van verzoekers echtgenote en hun minderjarige dochter (bijlage 14*ter*). Deze beslissing wordt evenwel bij arrest nr. 106.116 van 28 juni 2013 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 14 oktober 2013 kent de strafuitvoeringsrechtbank te Brussel aan de verzoeker elektronisch toezicht en penitentiair verlof toe.

Op een onbekende datum maakt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een voorstel tot uitzetting overeenkomstig artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet voor advies over aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

De Commissie van Advies voor Vreemdelingen levert op 25 november 2014 een negatief advies af met betrekking tot de uitzetting. Het advies luidt als volgt:

“Le 28.10.2013, la Commission a entendu Monsieur M(...), K(...), né à O(...) le 05.09.1978, de nationalité Maroc, actuellement détenu, assisté de son conseil, Maître S(...), E(...), loco Maître V(...), C(...), avocats au barreau de Bruxelles.

L'avis de la Commission est demandé sur une proposition d'expulsion conformément à l'article 20, alinéa 2 de la loi du 15.12.1980.

La Commission après avoir entendu l'intéressé et son conseil

Considérant d'une part, la gravité des faits (trafic de drogues) avec le risque de récidive dans le futur observe que celui-ci est neutralisé depuis le 26/08/2011, date de l'incarcération;

Considérant, d'autre part, que l'intéressé peut faire état d'un séjour de 14 ans sur le territoire; qu'il est marié à Z(...) F(...) et a une fille, ZI(...), âgée de 3 ans qui par un arrêt du Conseil du Contentieux des étrangers du 28 juin 2013 ont retrouvé un droit au séjour sur un moyen pris en violation de l'art. 8 de la CEDH;

Qu'un jugement récent du 14 octobre 2013 du tribunal de l'application des peines de Bruxelles a accordé à l'intéressé la surveillance électronique et des congés pénitentiaires;

Considérant que vu l'absence de dangerosité actuelle et la bonne évolution du comportement carcéral de l'intéressé, il apparaît inopportun d'envisager à l'égard de Monsieur K(...) M(...) une mesure

d'expulsion du territoire qui porterait atteinte à la solidité des liens familiaux établis en Belgique avec son épouse et leur fille et, en définitive, serait disproportionnée. »

Op 4 augustus 2014 treft de Koning een koninklijk besluit tot uitzetting. Dit besluit, op 3 oktober 2014 aan de verzoeker ter kennis gebracht, luidt als volgt (Nederlandstalig):

*“Filip, Koning der Belgen,
Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,
Onze Groet.*

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 21 gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Marokko;

Overwegende dat betrokkene op 06 november 1999 in het huwelijk is getreden met H(...) S(...), geboren te (...) op (...), van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat betrokkene op 22 februari 2000 de vestiging heeft aangevraagd als echtgenoot van een Belg;

Overwegende dat het echtpaar op 29 november 2005 uit de echt is geschieden;

Overwegende dat betrokkene op 05 januari 2009 in het huwelijk is getreden met Z(...) F(...), geboren te O(...) op (...), van Marokkaanse nationaliteit;

Overwegende dat uit deze relatie een kind geboren is, namelijk M(...) Z(...), geboren te O(...) op 21 november 2010, van Marokkaanse nationaliteit;

Overwegende dat hij gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen;

Overwegende dat hij zich tussen 30 juni 2005 en 26 mei 2007 schuldig heeft gemaakt aan bezit, verkoop of te koop stellen van verdovende middelen, zijnde cocaïne, met de omstandigheid dat de inbreuk een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging; aan bezit, verkoop of te koop stellen van verdovende middelen, zijnde cocaïne, met de omstandigheid dat de inbreuk tegenover een kind werd gepleegd van meer dan de volle 12 jaar oud en van minder dan de volle 16 jaar oud; aan bezit, verkoop of te koop stellen van verdovende middelen, zijnde cocaïne, met de omstandigheid dat de inbreuk tegenover een minderjarige van meer dan de volle 16 jaar werd gepleegd; aan rechtstreeks of via een tussenpersoon, een minderjarige te hebben aangetrokken of gebruikt om een misdaad of een wanbedrijf te plegen, minderjarige van minder dan de volle 16 jaar door een persoon die gezag heeft over hem en dat het gebruik van deze minderjarige een gewoontegetrouwe activiteit betreft; aan rechtstreeks of via een tussenpersoon, een minderjarige te hebben aangetrokken of gebruikt om een misdaad of een wanbedrijf te plegen, minderjarige van meer dan de volle 16 jaar door een persoon die gezag heeft over hem en dat het gebruik van deze minderjarige een gewoontegetrouwe activiteit betreft; aan heling (2 feiten), feiten waarvoor hij op 21 januari 2008 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel van 5 jaar voor wat 1 jaar te boven gaat;

Overwegende dat hij zich tussen 31 mei 2011 en 26 augustus 2011 schuldig heeft gemaakt aan bezit, verkoop of te koop stellen van verdovende middelen, zijnde cocaïne, met de omstandigheid dat de inbreuk een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van wettelijke en specifieke herhaling, feit waarvoor hij op 07 maart 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden;

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen van 25 november 2013 die enerzijds stelt dat het recidivegevaar geneutraliseerd is sinds 28 augustus 2011, datum van zijn aanhouding; dat betrokkene anderzijds sinds 14 jaar op het grondgebied verblijft; dat hij gehuwd is, een

kind heeft en dat zijn echtgenote haar recht op verblijf heeft teruggekregen na een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Overwegende dat een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Brussel van 14 oktober 2013 hem een elektronisch toezicht en penitentiair verlof heeft toegekend; dat hij voorwaardelijk werd vrijgesteld op 14 februari 2014;

Overwegende dat de voornoemde Commissie besluit dat in het licht van de afwezigheid van een actueel gevaar en van de gunstige evolutie van het gedrag van betrokkene in de gevangenis, het niet nodig lijkt om voor mijnheer K(...) M(...) een maatregel tot uitzetting van het grondgebied te nemen, die schade zou berokkenen aan de hechtheid van zijn in België gesmede familiebanden met zijn echtgenote en hun dochter en zou tot slot buiten proportie zijn;

Overwegende dat betrokkene eveneens een half broer heeft die legaal op het grondgebied verblijft;

Overwegende dat een uitzettingmaatregel een inmenging vormt in het gezins- en privéleven van betrokkene zoals bedoeld in het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de gepleegde feiten daadwerkelijk schade berokkenen aan de openbare veiligheid en gezondheid, in het bijzonder deze van de jongeren, vaak kwetsbaar of reeds drugverslaafd;

Overwegende dat het noodzakelijk is dat de maatschappij zich tegen dergelijk gedrag beschermt;

Overwegende de aard van de gepleegde inbreuk, namelijk de verkoop van cocaïne met het oog op gemakkelijk geldgewin en het feit dat hij niet heeft gearzeld opnieuw te beginnen na een eerste keer te zijn veroordeeld, onder andere, om zijn minderjarige halfbroer te hebben gebruikt bij zijn delinquente activiteiten;

Overwegende dat het voorgaande doet vrezen dat betrokkene in de toekomst een gevaar betekent voor de openbare orde en veiligheid;

Overwegende dat het waarschijnlijk is dat betrokkene andere banden heeft behouden met Marokko dan enkel zijn nationaliteit daar hij er drie maanden voor zijn laatste opsluiting nog heeft verbleven;

Overwegende dat het niet blijkt dat hij zich ver van de Marokkaanse gemeenschap zou houden, zodanig dat een terugkeer naar zijn land van oorsprong onmogelijk zou zijn;

Overwegende dat hij bovendien in Marokko in het huwelijk is getreden en dat zijn echtgenote er hun kind op de wereld heeft gezet; dat ze hem pas in juli 2011 zijn komen vervoegen en een tijdelijk verblijfsrecht hebben in België;

Overwegende dat er voor deze laatsten geen enkel obstakel bestaat in geval van terugkeer naar hun geboorteland, rekening houdende met de korte tijd dat ze in België hebben gewoond en met het feit dat het kind, 3 jaar en 7 maanden oud, zeer jong is en dus in staat om zich snel aan te passen;

Overwegende bijgevolg dat de eenheid van gezin eenvoudig kan behouden blijven in Marokko en dat de belangen van het kind niet worden geschaad;

Overwegende dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van penale inbreuken door zijn persoonlijk gedrag en de uiterste ernst van de gepleegde feiten; dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- M(...) K(...), geboren te O(...) op 05 september 1978, wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Ministerde die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Onze Ministerde die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.”

Dit is het thans bestreden besluit.

Op 23 september 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, andermaal tot beëindiging van het verblijf van verzoekers echtgenote en hun minderjarige dochter (bijlage 14ter).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 21, §2, 2° en 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker verschaft de volgende toelichtingen:

“En ce que,

La décision entreprise repose sur le constat que « les faits commis portent atteinte à la sécurité et la santé publiques », que « l'intéressé représente à l'avenir un danger pour l'ordre et la sécurité publique », et que le comportement de l'intéressé constitue une « menace très grave (...) pour l'ordre public ».

Alors que,

L'article 21, §2, de la loi du 15.12.1980, se lit comme suit :

§ 2. Sauf en cas d'atteinte grave à la sécurité nationale, ne peut être ni renvoyé ni expulsé du Royaume :

(...) 2° l'étranger qui n'a pas été condamné à une peine de prison égale ou supérieure à cinq ans et qui exerce l'autorité parentale en qualité de parent ou de tuteur ou assume l'obligation d'entretien visée à l'article 203 du Code civil vis-à-vis d'au moins un enfant séjournant de manière régulière en Belgique.

Le requérant a été condamné à deux reprises, à des peines inférieures à 5 ans de prison (40 mois par jugement du 21.1.2008 – avec sursis de 5 ans pour ce qui excède 1 an – et 30 mois par arrêt du 7.3.2012).

Le requérant est le père de Z(...) M(...), de nationalité marocaine. Cette dernière séjournait légalement en Belgique au jour de l'adoption de l'acte attaqué. L'article 21, §2 de la loi du 15.12.1980 est par conséquent applicable au cas d'espèce. Zineb et sa mère se sont vues, depuis lors, notifier une annexe 14ter qui fait actuellement l'objet d'un recours suspensif devant Votre Conseil, de sorte qu'elles séjournent toujours de manière régulière en Belgique.

Première branche

Il résulte de ce qui précède que le requérant ne peut être expulsé du Royaume, à moins de constituer une « atteinte grave à la sécurité nationale ».

Il ne ressort nullement de la décision entreprise que tel serait le cas. La partie adverse fait en effet référence à « la sécurité et la santé publiques », à « l'ordre et la sécurité publique » et à « l'ordre public », sans jamais motiver sa décision au regard d'une « atteinte grave à la sécurité nationale » (voir, en ce sens, C.C.E. n° 9351 du 28.3.2008 - dans cet arrêt, Votre Conseil a jugé qu' « eu égard à la nature des faits reprochés, tels que décrits dans le corps de la décision attaquée, il a porté atteinte à l'ordre public et présente un danger pour celui-ci et non pour la sécurité nationale »).

Partant, la décision entreprise viole l'article 21 de la loi du 15.12.1980.

Seconde branche

Le législateur a précisé, dans les travaux préparatoires, que :

« de manière générale, l'appréciation des notions 'd'atteinte grave à l'ordre public' ou 'd'atteinte grave à la sécurité nationale' devra se faire in concreto, en fonction de tous les éléments de l'espèce tels qu'ils se présentent au moment où l'administration statue, et pas seulement au regard des faits pour lesquels l'étranger a été condamné à une peine d'emprisonnement » .

La notion de « sécurité nationale » n'est pas définie dans la loi du 15.12.1980. La même terminologie, utilisée dans la Convention européenne des droits de l'Homme (notamment à l'article 8 de ladite Convention), a été approchée comme suit par la division de recherche de la Cour :

3. La sécurité nationale est mentionnée au paragraphe 2 des articles 8, 10 et 11 de la CEDH, comme l'un des « buts légitimes », le premier cité, rendant nécessaire une restriction apportée à ces droits.

4. La notion n'est pourtant pas clairement définie et revêt même, à tout le moins, un certain flou. La Commission européenne des droits de l'homme (« la Commission ») a d'ailleurs considéré qu'elle ne pouvait recevoir de définition exhaustive, lui conférant ainsi une certaine élasticité et donc une certaine flexibilité, reflétée par la marge d'appréciation dont jouissent les Etats en la matière.

5. S'il n'est pas aisé d'en dessiner les contours, la jurisprudence européenne a permis de mettre du contenu dans la notion de sécurité nationale, comme nous l'étudierons plus en détail. En font définitivement partie la défense de la sécurité de l'Etat et de l'ordre constitutionnel démocratique - contre l'espionnage, le terrorisme, l'approbation du terrorisme, le séparatisme, l'incitation aux manquements à la discipline militaire .

Cette liste exemplative est tout à fait étrangère aux faits à la base de la condamnation du requérant.

Amenée à se prononcer plus particulièrement sur des infractions à la loi relative aux stupéfiants, la Cour a jugé qu'« il peut être difficilement soutenu, sur base de n'importe quelle définition raisonnable de la notion [de sécurité nationale], que les faits invoqués contre le premier requérant – aussi grave qu'ils puissent être, au vu des effets dévastateurs que les drogues ont sur la vie humaine – sont capables d'affecter la sécurité nationale de la Bulgarie ou pourraient servir de base factuelle pour conclure que, s'il n'est pas expulsé, il représenterait un risque pour la sécurité nationale dans le futur » :

43. The Court first observes that, while the decision to expel the first applicant stated that the measure was being taken because he posed a threat to national security, in the ensuing judicial review proceedings it emerged that the only fact serving as a basis for this assessment – with which both levels of court fully agreed – was his alleged involvement in the unlawful trafficking of narcotic drugs in concert with a number of Bulgarian nationals (see paragraphs 6, 14 and 16 above). It is true that the notion of “national security” is not capable of being comprehensively defined (see *Esbester v. the United Kingdom*, no. 18601/91, Commission decision of 2 April 1993, unreported; *Hewitt and Harman v. the United Kingdom*, no. 20317/92, Commission decision of 1 September 1993, unreported; and *Christie v. the United Kingdom*, no. 21482/93, Commission decision of 27 June 1994, DR 78A, p. 119, at p. 134). It may, indeed, be a very wide one, with a large margin of appreciation left to the executive to determine what is in the interests of that security. However, that does not mean that its limits may be stretched beyond its natural meaning (see, *mutatis mutandis*, *Association for European Integration and Human Rights and Ekimdzhev*, cited above, § 84). It can hardly be said, on any reasonable definition of the term, that the acts alleged against the first applicant – as grave as they may be, regard being had to the devastating effects drugs have on people's lives – were capable of impinging on the national security of Bulgaria or could serve as a sound factual basis for the conclusion that, if not expelled, he would present a national security risk in the future .

Il ressort de ce qui précède que le requérant ne constitue pas de menace grave pour la sécurité nationale au sens de l'article 21 de la loi du 15.12.1980. La décision entreprise, qui viole cette disposition, doit par conséquent être annulée.”

4.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt :

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 21, §2, 2° en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat hij niet kan worden uitgezet gelet op de inhoud van artikel 21, §2 Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt :

“ § 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.”

De verzoekende partij verwijst naar het legaal verblijf van zijn kind, Z(...) M(...).

Verweerder merkt op dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de aanwezigheid van de echtgenote en het minderjarig kind :

“Overwegende dat hij bovendien in Marokko in het huwelijk is getreden en dat zijn echtgenote er hun kind op de wereld heeft gezet; dat ze hem pas in juli 2011 zijn komen vervoegen en een tijdelijk verblijfsrecht hebben in België;

Overwegende dat er voor deze laatste geen enkel obstakel bestaat in geval van terugkeer naar hun geboorteland, rekening houdende met de korte tijd dat ze in België hebben gewoond en met het feit dat het kind, 3 jaar en 7 maanden oud, zeer jong is en dus in staat om zich snel aan te passen;

Overwegende bijgevolg dat de eenheid van gezin eenvoudig kan behouden blijven in Marokko en dat de belangen van het kind niet worden geschaad:

Overwegende dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van penale inbreuken door zijn persoonlijk gedrag en de uiterste ernst van de gepleegde feiten; dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Bovenstaande motieven zijn allerm minst kennelijk onredelijk.

In casu werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de uitzondering zoals omschreven in artikel 21 §2 van de Vreemdelingenwet aangezien in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de gepleegde feiten daadwerkelijk schade berokkenen aan de openbare veiligheid en gezondheid, in het bijzonder deze van de jongeren, vaak kwetsbaar of reeds drugsverslaafd.

In dit verband kan ook worden verwezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

““Louter ten overvloede wijst de Raad er daarenboven op dat artikel 21, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet dat “in geval van een ernstige aanslag op de veiligheid van het land” een vreemdeling hoe dan ook kan worden teruggewezen of uitgezet en dat verweerder in de bestreden beslissing niet louter heeft gemotiveerd dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, doch ook – en dit op basis van de vaststelling dat hij recidiveert en dat hij geen respect heeft voor andermans fysieke en psychische integriteit en de in België geldende wetten – dat diens aanwezigheid een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en dat “zijn aanwezigheid in het land als gevaarlijk wordt beschouwd”. Hierbij moet tevens worden toegelicht dat de wetgever de begrippen “ernstige aanslag op de openbare orde” of “ernstige aanslag op de veiligheid van het land” niet nauwkeurig heeft omschreven. Uit de voorbereidende werken van de wet van 26 mei 2005 tot wijziging van de wet van 23 mei 1990 inzake de overbrenging tussen Staten van de gevonniste personen en van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de beoordeling van

deze begrippen in concreto moet gebeuren en in functie van alle elementen ter zake, zoals die bestaan op het moment dat de administratie beslist en niet alleen ten aanzien van de feiten waarvoor de vreemdeling veroordeeld werd tot een gevangenisstraf (Parl. St. Kamer, 2004-2005, nr. 1555/001, 19). Verweerder heeft aan deze verplichting voldaan. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie kan voorts worden afgeleid dat er sprake is van een gevaar voor de openbare veiligheid in het geval het gaat om handelingen die een "inbreuk vormen op een fundamenteel belang van de samenleving, die een rechtstreekse bedreiging kan vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking" (HvJ 22 mei 2012, C-348/09). Het gegeven dat de woorden "ernstige aanslag op de veiligheid van het land" niet kunnen worden teruggevonden in de motivering van de bestreden beslissing verhindert niet om vast te stellen dat verweerder wel degelijk heeft geoordeeld dat hij verzoeker niet enkel als een gevaar voor de openbare orde, maar eveneens als een gevaar voor de veiligheid van het land beschouwt. Verweerder heeft immers duidelijk verwezen naar het feit dat de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk een gevaar inhoudt voor de fysieke en psychische integriteit van (een deel van) de bevolking." (R.v.V. nr. nr. 99 043 van 18 maart 2013)"

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, dient in de bestreden beslissing niet rechtstreeks te worden verwezen naar artikel 21 §2 Vreemdelingenwet.

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook niet worden aangenomen. De bestreden beslissing is ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, omkleed.

Uit de veroordelingen die de verzoekende partij heeft opgelopen, blijkt onmiskenbaar dat zij een ernstig en permanent gevaar vormt voor de openbare orde.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een administratieve rechtshandeling niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de rechtshandeling ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het begrip "afdoende" impliceert tevens dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De omvang van de motivering is dus afhankelijk van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering (RvS 4 februari 2010, nr. 200.424; RvS 3 juni 2014, nr. 227.617).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het bestreden besluit vermeldt in zijn aanhef dat het is getroffen in toepassing van de artikelen 20 en 21 van de vreemdelingenwet.

Artikel 20 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde

of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

(...)”.

Artikel 21 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1 Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

2° de door de Belgische overheden erkende vluchteling.

§ 2 Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

§ 3 Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk:

1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar;

2° de vreemdeling die voldoet aan de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te verkrijgen;

3° de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot van een Belg;

4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft.”

De verzoeker voert aan dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 21, §2, 2° van de vreemdelingenwet valt nu zijn minderjarige dochter op het moment van het bestreden besluit op regelmatige wijze in het Rijk verbleef. Het gegeven dat de verzoeker onder het toepassingsgebied van voornoemd artikel 21, §2, 2° van de vreemdelingenwet valt wordt op zich niet betwist door de verweerder en dit gegeven vindt tevens steun in de stukken van het administratief dossier.

Verzoeksters minderjarige dochter maakte weliswaar het voorwerp uit van een beslissing van 19 oktober 2012 die een einde stelt aan haar verblijf, doch deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 106.116 van 28 juni 2013. Ten gevolge deze vernietiging bekwam verzoekers dochter opnieuw een regelmatig verblijf in België. Aan dit regelmatig verblijf werd opnieuw een einde gesteld bij beslissing van 23 september 2014, doch deze beslissing dateert van na het treffen van het thans bestreden besluit op 4 augustus 2014. Voor zover als nodig merkt de Raad nog op dat de beslissing van 23 september 2014 ('bijlage 14ter') weliswaar in haar titel een 'beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' wordt genoemd, doch de benaming van deze akte is niet decisief. De motieven van de beslissing van 23 september 2014 vermelden op duidelijke wijze “*in uitvoering van*

artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk” zodat in geen geval kan worden aangenomen dat de beslissing van 23 september 2014 het verblijfsrecht van verzoekers minderjarige dochter *ab initio* teniet doet.

In het bestreden besluit wordt overigens uitdrukkelijk erkend dat verzoekers echtgenote en hun kind de verzoeker in juli 2011 zijn komen vervoegen en dat zij “*een tijdelijk verblijfsrecht hebben in België*”.

Het blijkt dan ook en het staat buiten betwisting dat verzoekers minderjarige dochter op datum van het bestreden besluit op regelmatige wijze in België verbleef, terwijl ook geen enkel element voorligt dat erop zou kunnen wijzen dat de verzoeker, die gehuwd is met zijn echtgenote en moeder van het kind, niet het ouderlijk gezag over zijn dochter zou uitoefenen en terwijl uit de voorliggende gegevens tevens blijkt dat de verzoeker geen enkele keer is veroordeeld tot een gevangenisstraf van ten minste vijf jaar.

Artikel 21, §2, 2° van de vreemdelingenwet is dan ook in onderhavig geval van toepassing. Bijgevolg rijst de vraag of het bestreden besluit afdoende is gemotiveerd in het licht van deze uitdrukkelijke bepaling.

Gelezen in het licht van artikel 21, §2, 2° van de vreemdelingenwet, houdt de motiveringsverplichting voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet in dat in de bestreden akte duidelijk en ondubbelzinnig de redenen worden opgegeven op grond waarvan in hoofde van de verzoeker een “*ernstige aanslag op de veiligheid van het land*” werd weerhouden.

De Raad wijst er vooreerst op dat uit de bewoordingen van artikel 20, tweede lid en volgende *juncto* artikel 21, §2, 2° van de vreemdelingenwet naar voor komt dat de gevestigde vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag uitoefent of ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft, in principe niet mag worden uitgezet en dat op dit principe als enige uitzondering de “*ernstige aanslag op de veiligheid van het land*” is voorzien. Een dergelijke uitzondering op het principiële verbod van uitzetting moet restrictief worden geïnterpreteerd.

De terminologie in artikel 21, §2 van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling een “*ernstige aanslag op de veiligheid van het land*” heeft gepleegd moet dus restrictiever worden opgevat dan de terminologie in artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling “*de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad*”.

Er moet dan ook worden benadrukt dat de begrippen “*veiligheid van het land*” en “*openbare orde*” door de wetgever als twee duidelijk van elkaar te onderscheiden toetsingscriteria worden beschouwd, waarbij aan het begrip “*veiligheid van het land*” onmiskenbaar een zwaarder gewicht is toegekend dan aan het begrip “*openbare orde*”. In de parlementaire voorbereiding met betrekking tot het huidige artikel 21 van de vreemdelingenwet kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

“53. Artikel 23 beoogt het definiëren van de categorieën van vreemdelingen die niet geacht worden om het voorwerp van een verwijderingsmaatregel te zijn.

54. Het nieuwe artikel 21 onderscheidt voortaan drie categorieën. in drie afzonderlijke paragrafen beoogt: de genen die in geen enkel geval kunnen verwijderd worden (1), degenen waarvoor dat alleen kan in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land (2) en degenen waarvoor dat alleen kan in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land (3). Het zijn de vreemdelingen die tot het verblijf toegelaten of gemachtigd zijn die moeten genieten van de bepalingen van de wet. Daarom voorziet de wet dat deze personen niet kunnen worden teruggewezen (middels een ministerieel besluit tot terugwijzing), noch uitgezet (middels een koninklijk besluit tot uitzetting). (...)

55. Het is uiteraard zo dat wanneer een persoon binnen een categorie valt die gunstiger is (bijvoorbeeld onder § 1), het verboden is om op die persoon het regime toe te passen dat van toepassing is voor de categorieën die minder gunstig zijn (bedoeld bij § 2 en §3).” (Parl.Doc. Kamer 2004-05, nr. 1555/1, 19).

En nog:

“Dit artikel voorziet, behalve ingeval van ernstige aanslag op de nationale veiligheid, de uitsluiting van elke mogelijkheid tot uitzetting van de 4 categorieën van vreemdelingen die erin opgesomd worden.

Noch het ontwerp Vranckx, noch het ontwerp van de "Commissie Rolin" voorzagen in een dergelijke bepaling.

"Verschillende leden van de Commissie stelden voor, elke mogelijkheid van uitwijzing uit te sluiten, wanneer de vreemdeling sedert verschillende jaren in België gevestigd is, waar hij verblijft met zijn gezin, waar hij zijn belangen en bindingen heeft. Dit voorstel werd niet weerhouden daar het gebleken is dat ten overstaan van de vreemdelingen die sedert lang in België zijn zonder dat zij gevraagd hebben om de Belgische nationaliteit te verwerven of aan wie de naturalisatie geweigerd werd, de Minister van Justitie de mogelijkheid moet hebben, in uitzonderlijke erge omstandigheden die de staatsveiligheid in gevaar brengen, alle banden te verbreken die bestaan tussen deze vreemdeling en België, zelfs indien dit de breuk van zijn familie- en beroepsbanden moet meebrengen" (cf. blz. 32 van het verslag van de Commissie voor de studie van het statuut van de vreemdelingen in België).

Door de terzake door de Adviserende raad voor de immigratie geformuleerde voorstellen te hernemen, gaat het ontwerp dus verder dan de voorstellen van de "Commissie Rolin" en dat op een wijze die heel voordelig is voor de vreemdeling. De motivering daarvoor is dat zelfs indien de vreemdeling in ons land zeer zware feiten heeft gepleegd, men hem zijn kansen tot herklassering moet geven in het land waar hij leeft "zonder aan de strafrechtelijke sanctie een tweede straf toe te voegen". (Parl.Doc. Kamer, 1974-1975, nr. 653/001, 26)

Uit artikel 21 van de vreemdelingenwet blijkt dat een ernstige inbreuk op de "*veiligheid van het land*" door de wetgever als zwaarder wordt beschouwd dan een ernstige inbreuk op de "*openbare orde*". Immers wordt bepaald dat in bepaalde gevallen een vreemdeling wel nog kan worden teruggewezen of uitgezet indien wordt vastgesteld dat hij een ernstige aanslag op de "*veiligheid van het land*" pleegde, terwijl dit niet meer kan voor een vreemdeling die zich in een vergelijkbare verblijfs- of familiale situatie bevindt en van wie werd vastgesteld dat hij een ernstige inbreuk pleegde op de "*openbare orde*".

De Raad stelt verder vast dat de begrippen "*ernstige aanslag op de veiligheid van het land*" en "*ernstige aanslag op de openbare orde*" in de wet niet nader worden omschreven. Deze begrippen moeten worden beoordeeld "*in concreto en in functie van alle elementen ter zake, zoals die bestaan op het moment dat de administratie beslist en niet alleen ten aanzien van de feiten waarvoor de vreemdeling werd veroordeeld tot een gevangenisstraf*" (cf. Parl.Doc. Kamer 2004-05, nr. 1555/1, 19). De beoordeling of de betrokken vreemdeling een ernstige aanslag heeft gepleegd op de veiligheid van het land dan wel dat deze een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde komt dan ook toe aan het bestuur, die ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt en in deze gevallen een koninklijk besluit tot uitzetting "*kan*" treffen. Deze discretionaire bevoegdheid impliceert echter ook een motiveringsplicht in hoofde van de overheid, zij dient haar keuze in rechte en in feite te verantwoorden (cf. RvS 10 april 2008, nr. 181.887).

Gelet onder meer op het bijzondere gewicht van een uitzettingsmaatregel en de bijzondere bescherming die de wetgever aan de in artikel 21, §2 van de vreemdelingenwet genoemde vreemdelingen heeft willen verlenen (cf. Parl.Doc. Kamer 2004-05, nr. 1555/1, 19-22), dringt een zeer nauwgezette motivering zich op wanneer de uitzetting wordt bevolen van een gevestigde vreemdeling die zich bevindt in één van de gevallen voorzien in artikel 21, §2 van de vreemdelingenwet. In die gevallen volstaat het derhalve niet dat wordt gemotiveerd in het licht van de algemene bepaling van artikel 20, tweede lid van de vreemdelingenwet die een uitzettingsmaatregel mogelijk maakt ten aanzien van elke vreemdeling die "*de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad*", maar moet op duidelijke wijze worden gemotiveerd in het licht van de bijzondere en restrictief te interpreteren bepaling van artikel 21, §2 van de vreemdelingenwet die in die gevallen vereist dat een "*ernstige aanslag op de veiligheid van het land*" werd gepleegd.

In casu vermeldt het bestreden besluit de volgende redengeving:

"(...)

Overwegende dat een uitzettingsmaatregel een inmenging vormt in het gezins- en privéleven van betrokkene zoals bedoeld in het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de gepleegde feiten daadwerkelijk schade berokkenen aan de openbare veiligheid en gezondheid, in het bijzonder deze van de jongeren, vaak kwetsbaar of reeds drugverslaafd;

Overwegende dat het noodzakelijk is dat de maatschappij zich tegen dergelijk gedrag beschermt;

Overwegende de aard van de gepleegde inbreuk, namelijk de verkoop van cocaïne met het oog op gemakkelijk geldgewin en het feit dat hij niet heeft gearzeld opnieuw te beginnen na een eerste keer te zijn veroordeeld, onder andere, om zijn minderjarige halfbroer te hebben gebruikt bij zijn delinquente activiteiten;

Overwegende dat het voorgaande doet vrezen dat betrokkene in de toekomst een gevaar betekent voor de openbare orde en veiligheid;

Overwegende dat het waarschijnlijk is dat betrokkene andere banden heeft behouden met Marokko dan enkel zijn nationaliteit daar hij er drie maanden voor zijn laatste opsluiting nog heeft verbleven;

Overwegende dat het niet blijkt dat hij zich ver van de Marokkaanse gemeenschap zou houden, zodanig dat een terugkeer naar zijn land van oorsprong onmogelijk zou zijn;

Overwegende dat hij bovendien in Marokko in het huwelijk is getreden en dat zijn echtgenote er hun kind op de wereld heeft gezet; dat ze hem pas in juli 2011 zijn komen vervoegen en een tijdelijk verblijfsrecht hebben in België;

Overwegende dat er voor deze laatste geen enkel obstakel bestaat in geval van terugkeer naar hun geboorteland, rekening houdende met de korte tijd dat ze in België hebben gewoond en met het feit dat het kind, 3 jaar en 7 maanden oud, zeer jong is en dus in staat om zich snel aan te passen;

Overwegende bijgevolg dat de eenheid van gezin eenvoudig kan behouden blijven in Marokko en dat de belangen van het kind niet worden geschaad;

Overwegende dat zijn verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van penale inbreuken door zijn persoonlijk gedrag en de uiterste ernst van de gepleegde feiten; dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;”

Het bestreden besluit hanteert aldus verschillende bewoordingen, als daar zijn “de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten”, “schade (...) aan de openbare veiligheid en gezondheid”, “gevaar (...) voor de openbare orde en veiligheid”, “de bescherming van de orde en ter preventie van penale inbreuken”, “zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde” en “het vrijwaren van de openbare orde”.

Uit niets echter blijkt dat de gedragingen van de verzoeker zouden zijn beoordeeld als een “ernstige aanslag op de veiligheid van het land”. Door verschillende termen door elkaar te hanteren, zonder dat echter op enige wijze “de veiligheid van het land” in overweging wordt genomen, en door de gedragingen van de verzoeker enerzijds te omschrijven als een “zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde” derwijze dat zijn familiale belangen ondergeschikt zijn aan “het vrijwaren van de openbare orde” en anderzijds te stellen dat de gepleegde feiten daadwerkelijk schade berokkenen aan de “openbare veiligheid en gezondheid, in het bijzonder die van de jongeren” en te stellen dat te vrezen is dat de verzoeker in de toekomst “een gevaar” betekent voor “de openbare orde en veiligheid”, biedt het bestreden besluit geen duidelijke en ondubbelzinnige motivering die toelaat vast te stellen dat in hoofde van de verzoeker niet enkel een ernstige aanslag op de openbare orde maar wel een zwaarwichtiger “ernstige aanslag op de veiligheid van het land” werd weerhouden.

Daarbij moet worden geduid dat de term “veiligheid van het land” (in het Frans “sécurité nationale” (letterlijk vertaald: “nationale veiligheid”) de uitwendige en inwendige veiligheid van de staat en zijn instellingen betreft, hetgeen dus moet worden onderscheiden van de “openbare veiligheid” die eerder slaat op de veiligheid en de gemoedsrust van de bevolking of van de burgers. Met de enkele vaststelling dat de verzoeker schade heeft berokkend aan of een gevaar betekent voor de “openbare veiligheid (en gezondheid, in het bijzonder deze van de jongeren)” wordt zodoende, in tegenstelling tot hetgeen in de nota met opmerkingen wordt gesteld, niet duidelijk gemaakt dat deze “schade” of “gevaar” van die grootteorde is dat zij een “ernstige aanslag op de veiligheid van het land” impliceert.

De bijzondere bescherming geboden door artikel 21, §2 van de vreemdelingenwet en de zwaarwichtige gevolgen van het besluit tot uitzetting onder meer ten aanzien van het gezinsleven van de verzoeker in België, vereisen echter dat op zicht van de motieven van het bestreden besluit duidelijk en onomstotelijk moet blijken dat aan de verzoeker een “ernstige aanslag op de veiligheid van het land” wordt toegeschreven. Het is op dit punt dat het bestreden besluit faalt.

De motieven die het bestreden besluit onderbouwen, laten de verzoeker niet toe om na te gaan of de voorliggende gegevens werden beoordeeld in het licht van de *in casu* van toepassing zijnde bijzondere bescherming geboden door artikel 21, §2, 2° van de vreemdelingenwet dan wel dat zij werden

beoordeeld in het licht van de algemene bescherming voorzien in artikel 20, tweede lid en volgende van de vreemdelingenwet.

Het verweer in de nota met opmerkingen dat artikel 21, §2 van de vreemdelingenwet in het bestreden besluit niet uitdrukkelijk moet worden opgenomen en waarbij verwezen wordt naar een louter ten overvloede gegeven overweging uit een arrest van de Raad dat hoe dan ook niet bindend is, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Immers moet uit het geheel van de opgenomen motieven duidelijk kunnen worden afgeleid dat verzoekers gedragingen werden afgetoetst aan het specifieke en zwaarwichtige criterium van een “*ernstige aanslag op de veiligheid van het land*”, hetgeen *in casu* niet blijkt.

Er dient overigens te worden vastgesteld dat ook het verweer in de nota met opmerkingen ter zake geen duidelijkheid biedt, daar waar de verweerder zijn repliek op het eerste middel besluit met de stelling dat uit de veroordelingen die de verzoeker heeft opgelopen onmiskenbaar blijkt dat hij een ernstig en permanent gevaar vormt voor “*de openbare orde*” zonder meer.

De vraag of de veroordelingen en de gedragingen van de verzoeker (drugsdelicten) al dan niet in redelijkheid kunnen worden beschouwd als een “*ernstige aanslag op de veiligheid van het land*” kan door de Raad niet worden beantwoord. Immers blijkt uit de in het bestreden besluit uitgedrukte motieven niet dat het bestuur de door de verzoeker gepleegde feiten daadwerkelijk als een ernstige aanslag op de veiligheid van het land heeft bestempeld, zodat de Raad zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen door zelf te oordelen of de gepleegde feiten in redelijkheid in aanmerking kunnen komen om een ernstige aanslag zoals voorzien in artikel 21, 2, 2° van de vreemdelingenwet te weerhouden.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt dan ook vastgesteld.

Nu niet kan worden vastgesteld dat het bestreden besluit daadwerkelijk toepassing maakt van artikel 21, §2, 2° van de vreemdelingenwet, dient tevens een schending van het voornoemd artikel te worden aangenomen.

Het eerste middel is in gegrond.

Aangezien het eerste middel tot de nietigverklaring van het bestreden besluit leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het verzoekschrift aangehaalde middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden besluit. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het koninklijk besluit tot uitzetting van 4 augustus 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE